

Rozjímanie na stredu 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 26. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

zamilované srdce, nie pohodlný
život; Ježiš volá všetkých; Božie
prekvapenia.

JEŽIŠ vystupuje do Jeruzalema, kde
na neho čaká Kalvária. Okolo neho
idú jeho učeníci, trochu vystrašení.
Po ceste sa viacerí ľudia začínajú
obávať, či Ho majú nasledovať.

„Pôjdem za tebou všade, kam
pôjdeš“ (Lk 9, 57), hovorí mu prvý.
Ježiš, ktorý vie, čo je pre každého v

danej chvíli najlepšie, upokojuje nadšenie tejto osoby: „Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“ (Lk 9, 58).

Ježiš žil takto, s *lahkým batohom*, bez potreby iných vecí ako tých, ktoré boli nevyhnutné pre jeho poslanie, odovzdaný vôli svojho Otca Boha. A každý, kto chcel byť jeho učeníkom, bol pozvaný k rovnakému životnému štýlu. Nasledovať Ho bolo plné nadšenia, naplňalo dušu radosťou, ale nebolo to pohodlné. Svätý Josemaría, čerpajúc z múdrosti mnohých storočí, opakoval, že „na dosiahnutie šťastia nie je potrebný pohodlný život, ale zamilované srdce“[\[1\]](#). Najhlbšou túžbou človeka je milovať a byť milovaný. Preto materiálne veci nenapĺňajú srdce.

Viesť umiernený život, slobodne sa tešiť zo stvorených vecí, bez toho, aby sme od nich záviseli, nám pomáha

nasmerovať všetky tieto skutočnosti do služby tomu, koho milujeme. Nejde o jednoduché cvičenie vôle odmietnuť niečo, čo nás priťahuje, ale o obnovenie lásky, ktorá poháňa náš život, o to, aby nás nič neodlúčilo od nej a aby sme všetko, čo máme, podriadili službe nášmu kresťanskému poslaniu. Tak nám každé úsilie, ktoré dobrovoľne podstúpime, pripomenie, že niet väčšieho šťastia ako to, ktoré nachádzame v Bohu.

POTOM ĎALEJ je to Ježiš, kto preberá iniciatívu a hovorí osobe, ktorú stretá: „Pod' za mnou“ (Lk 9, 59). O tomto mužovi nemáme veľa ďalších informácií. Nevieme ani, prečo si ho Pán všimol. Vieme však s istotou, že Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a dospeli k poznaniu pravdy“ (1 Tim 2, 4). Neexistuje

nikto, kto by bol mimo Božej lásky: všetci sme povolaní, aby sme Ho jedného dňa videli tvárou v tvár v nebi, na to sme boli stvorení. Ako pripomína Druhý vatikánsky koncil: „Všetci veriaci v Krista akéhokoľvek povolania a stavu, vystrojení toľkými a takými spasiteľnými prostriedkami, sú Pánom povolaní, každý svojou cestou, na takú dokonalú svätosť, ako je dokonalý sám Otec“[2].

Svätosť nie je vyhradená len pre tých, ktorí majú osobitné vlastnosti.

„Všetci sme povolaní byť svätými, žiť v láske a vydávať svedectvo vo svojich každodenných činnostiach, tam, kde sa každý nachádza“[3].

Práve v „malých úlohách“ sa podľa svätého Josemaríu nachádza „veľká“ svätosť[4]; to znamená, že keď vykonávame tieto činnosti spolu s Ježišom, stále viac sa mu podobáme. „Keď človek pozdvihne všetku svoju prácu k Bohu, posväcuje svet. Toľkokrát som rozprával povest' o

kráľovi Mídovi, ktorý premieňal na zlato všetko, čoho sa dotkol. Aj my môžeme na zlato nadprirodzených zásluh premeniť všetko, čoho sa dotkneme, a to i navzdory našim osobným chybám a omylom“[5]. Je pravda, že na tejto ceste môžeme naraziť na skúsenosť našej slabosti, ale potom sa znova a znova naučíme, že pre svätosť je potrebná pokora a nádej, lebo je to Ježiš, kto prebýva v nás a vedie nás za ruku.

JEŽIŠ vždy prekonáva naše očakávania. Keď sa apoštoli rozhodli nasledovať Ho, pravdepodobne si úplne neuvedomovali, čo ich čaká. Možno očakávali, že sa naplnia jeho učením, aby Ho neskôr mohli odovzdať ďalej, ale je nepravdepodobné, že si predstavovali, ako budú konať zázraky alebo šíriť radosť kresťanstva

po všetkých kútoch sveta. „Boh si pre nás pripravuje to najlepšie. Žiada však, aby sme sa nechali prekvapiť jeho láskou, aby sme prijali jeho prekvapenia“[6].

Na rozdiel od radosti apoštolov nachádzame v evanjeliu aj ľudí, ktorí po stretnutí s Ježišom odchádzajú sklamaní. Tak sa stalo napríklad s tými, ktorí neakceptovali, že aby boli spasení, musia jesť telo a piť krv Božieho syna: „Od tej chvíle mnohí učeníci odišli a už s ním nechodili“ (Jn 6, 66), hovorí nám svätý Ján. Niečo podobné sa stalo aj s tými, ktorí verili, že Mesiáš ich oslobodí od rímskej nadvlády. Tieto osoby majú spoločné to, že chceli zredukovať Kristovu moc na svoje vlastné predstavy. A toto je vždy prítomné nebezpečenstvo: keď namiesto toho, aby sme sa nechali prekvapiť výhľadmi, ktoré nám Boh kladie pred oči, radšej sa držíme svojich očakávaní alebo toho, čo už

dobre poznáme. Vtedy riskujeme, že sa uzavrieme pred prekvapeniami – väčšími či menšími –, ktoré nám Boh pripravil.

Určite ani Panna Mária si nedokázala predstaviť všetko, čo príde po zvestovaní archanjela Gabriela. Napriek tomu sa vedela s vierou otvoriť Božím plánom, ktoré mal pre ňu. Môžeme ju prosiť, aby sme sa vždy vedeli nechať prekvapiť láskou jej Syna.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 795.

[2] *Lumen gentium*, bod 11.

[3] František, *Gaudete et exsultate*, bod 14.

[4] Porov. Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 817.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 308.

[6] František, *Homília*, 24-VII-2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-26-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-26-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (04.03.2026)